

робити ставку на дешеву (і низькокваліфіковану) робочу силу або інвестувати кошти в робіт.

Отже, задля забезпечення робочими місцями в аграрній сфері необхідно розробити ефективну модель державного регулювання, яка б стимулювала розвиток трудомістких підгалузей аграрного сектору, де є гостра потреба в людській, високоінтелектуальній творчій праці, в той же самий час стимулювала використання інноваційних технологій та автоматизації процесів для здешевлення собівартості сільськогосподарської продукції.

Список використаних джерел

1. Acemoglu, D.; Restrepo, P. Artificial Intelligence, Automation and Work; NBER Working Paper; Social Science Electronic Publishing, Inc.: Rochester, NY, USA, 2018.
2. Autor, D.; Salomons, A.M. Is automation labor-displacing? Productivity growth, employment, and the laborshare. In Proceedings of the BPEA Conference Drafts, Detroit, MI, USA, 8–9 March 2018.
3. Schwab, K. The Fourth Industrial Revolution; Penguin: London, UK, 2017.

Леміш Вадим

студент

Бережняк Анна

асистент кафедри обліку і оподаткування

ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»

м.Ніжин

ЕФЕКТИВНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ ВИРОБНИЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ: ТЕОРЕТИЧНИЙ ТА ПРАКТИЧНИЙ АСПЕКТИ

Реалії сьогодення свідчать, що економіка держави характеризується падінням об'ємів виробництва та неповним використанням виробничих потужностей. У ряді галузей така ситуація викликала втрати виробничих можливостей підприємства. Отже, економічні умови, в яких підприємства здійснюють свою діяльність, сьогодні конкретним чином змінилися, що зумовило формулювання цільових установок. З одного боку підприємствам представлена господарська самостійність, вони самі вирішують питання закупівлі і збуту продукції, визначення масштабу виробництва і напрямку використання джерел засобів. З другого боку, для цих підприємств характерним є високий ступінь зношеності активної частини основних виробничих фондів, невисокий рівень продуктивності праці, якості продукції, що випускається, і як результат нестійке фінансове положення. Таким чином, вивчення виробничого потенціалу, направлене на пошук шляхів ефективнішого його використання, стає все більш актуальним, а сама ця проблема набуває народногосподарську значущість [1].

Виробничий потенціал підприємства характеризує собою ресурси, що відокремилися в рамках основної господарської ланки, тому він менше виробничого потенціалу галузі і народного господарства, і є їх складовим

елементом як частина цілого. Перераховані потенціали знаходяться в залежності, так, виробничий потенціал галузі визначається як сума виробничих потенціалів вхідних в неї підприємств об'єднань, а потенціал народного господарства - складанням потенціалів галузей. Роль і значення виробничого потенціалу підприємства в суспільному виробництві не залишаються незмінними. Виробничий потенціал підприємства є матеріальною передумовою прискорення науково-технічного прогресу. Між ними існує взаємозв'язок - чим вище техніко-економічний рівень елементів потенціалу і ступінь їх використання, тим могутніше база (матеріальнотехнічна) науково-технічного прогресу, тим ширші горизонти упровадження його досягнень, більше можливостей для вдосконалення і збільшення розмірів елементів виробничого потенціалу промислового підприємства. Вони взаємно удосконалюють і розвивають один одного. При цьому виробничий потенціал підприємства на пряму пов'язаний з темпами соціально-економічного розвитку країни. Поліпшення його використання сприяє зростанню виробництва інвестиційних ресурсів та товарів народного споживання при одних і тих же витратах суспільної праці. А якісні його характеристики визначають ступінь задоволення матеріальних і духовних потреб народу і саму якість економічного і соціального зростання [3].

Оцінка вартості потенціалу підприємства — це упорядкований, цілеспрямований процес визначення в грошовому виразі вартості об'єкта з урахуванням потенційного і реального доходу, який має місце в певний проміжок часу за умов конкретного ринку. В оцінці потенціалу підприємства зацікавлені: кредитори; інвестори; держава; акціонери; управлінці; постачальники; страхові фірми. Вони бажають реалізувати свої економічні інтереси і визначають головні цілі оцінки, а саме: підвищення ефективності поточного управління підприємством або фірмою; визначення вартості цінних паперів у разі купівлі-продажу акцій підприємства на фондовому ринку; визначення вартості підприємства у разі його купівлі продажу цілком або частинами; реструктуризація підприємства; розроблення плану розвитку; визначення кредитоспроможності підприємства і вартості застави за кредитування; укладення страхової угоди, в процесі якого виникає необхідність визначення вартості активів; установлення бази оподаткування; прийняття обґрунтованих управлінських рішень (зокрема усунення впливу інфляційних процесів); здійснення інвестиційного проекту розвитку бізнесу.

Проблема вимірювання величини виробничого потенціалу вельми важлива як в теоретичному, так і практичному плані. Знання виробничих потенціалів підприємств дозволяє визначити сумарний потенціал галузі і народного господарства, створює основу для забезпечення зв'язаності суміжних підприємств і виробництв. Величина виробничого потенціалу є характеристикою матеріальних умов оновлення продукції і підвищення її якості і може бути основою для прогнозування об'ємів промислового виробництва. Виробничий потенціал як показник ресурсного потенціалу виконує велику інформативну роль [2].

Отже, За допомогою такого роду комплексних показників усуваються суперечності, що виникають при оцінці різноспрямованого руху становлячи його елементів. Співвідношення величини потенціалу з кінцевими результатами функціонування дає комплексне уявлення про ступінь використання виробничих ресурсів і резерви підвищення ефективності виробництва. За наявності вказаних даних з'являється можливість об'єктивнішого визначення напрямів оптимізації структури потенціалу і шляхів його подальшого нарощування.

Список використаних джерел

1. Василенко В.О. Антикризове управління підприємством: Навч. посібник. – Київ: ЦУЛ, 2015. – 504с.
2. Федонін О.С., Рєпіна І.М., Олексик О.І. Потенціал підприємства: формування та оцінка: Навч. посібник. – К.: КНЕУ, 2014. – 316с.
3. Донець Ю.Ю. Ефективність використання виробничого потенціалу. - Київ.: Знання, 2016. - 123 с.

Македон Галина,

к.е.н., старший викладач кафедри менеджменту
ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»
м. Ніжин

ВПЛИВ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ВЛАДНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ НА СПОЖИВЧІ ТЕНДЕНЦІЇ СІЛЬСЬКОГО НАСЕЛЕННЯ

Тривалий час домогосподарствам не приділялася належна увага в економічній сфері, хоча вони є невід'ємними суб'єктами економічної системи. Це й нині впливає на якість отриманої інформації і, відповідно, висновків і рекомендацій. В Україні отримання інформації про домогосподарства вперше передбачалося Програмою Першого Всеукраїнського перепису населення. У попередні переписи населення замість поняття «домогосподарство» використовувалося поняття «сім'я». Перехід від «сім'ї» до «домогосподарства» здійснений для можливості міжнародних зіставлень за демографічними та соціально-економічними показниками.

Під оптимізацією структури сукупних витрат домогосподарств розуміємо збільшення частки заощадження і, відповідно, зниження споживання, оскільки це є метою на регіональному і національному рівнях. Один із очевидних шляхів – збільшити рівень доходів населення. Адже процеси розрахунку споживчого кошика, прожиткового мінімуму і, відповідно, мінімальної заробітної плати є взаємопов'язаними процесами. І нині – це «замкнуте коло» бідності, оскільки реально жоден із цих показників не задовольняє навіть базові потреби домогосподарства. Тобто в умовах податкового тиску і низького рівня доходів домогосподарств не має необхідного соціального захисту, а через неможливість заощаджувати (і це вже як наслідок) – примножувати власні доходи.

Законодавство України не регулює належним чином економічний та фізичний доступ всіх верств населення до продовольства, що є одним із основних